

Words & Photos Ron Emmons

CONQUERING DOI LUANG CHIANG DAO

The 16-km hike to the summit of 'Star' mountain and back is one of Thailand's most memorable experiences

CHIANG DAO HIKE

I'm not the sort of person who climbs a mountain just because it's there, but there were plenty of reasons why I longed to stand on top of Doi Luang Chiang Dao in North Thailand. Located just 70 kilometres north of Chiang Mai, it may be only the third-highest peak in Thailand at 2,225m (Doi Inthanon and Doi Pha Hom Pok are first and second), but it is certainly the kingdom's most dramatic mountain. Its massive limestone bulk rises almost sheer from the rice paddies that surround it, and its slopes are so steep that it appears impossible to climb from many angles.

The Chiang Dao range, which comprises several peaks over 2,000m high arranged in the shape of a horseshoe, is home to many rare species of animals, birds and plants. Along with the great views and glimpses of nature's rarities, I guessed the two-day trek (one day up, one down) would be good exercise as well as a welcome break from emails and work.

A friend, Mike, decided to join me so we arranged our permits, porter and guide and began early one misty morning in December. We started walking from a rangers' outpost about halfway up the mountain, which still left over a thousand metres of elevation to climb to the summit. We set off at a steady pace with Tam, our guide, stopping frequently to point out

The trail was gentle at first, following the contour of a hillside and across a ridge, passing between towering pines which gave off an intoxicatingly fresh scent, and drawing us up into the valley ringed by majestic peaks.

Right
The trail passes
spectacular views of
surrounding peaks

Clockwise from
Bottom Left
The trail
begins through
towering pines

Views are ever-
changing along
the trail

Part of the
horseshoe-shaped
Chiang Dao Range

Opposite Page
The view down from
the top is dizzying

unusual wildflowers and distant birds. The trail was gentle at first, following the contour of a hillside and across a ridge, passing between towering pines which gave off an intoxicatingly fresh scent, and drawing us up into the valley ringed by majestic peaks.

Then gradually the track began to get steeper. I needed to be surefooted; in some places the drop-offs were so steep that one slip could be fatal, and my stamina was often tested by knee- or waist-high steps up jagged rocks. Unusually for the time of year, the sky was overcast, which made the climb a bit more comfortable, but also dampened the drama of the peaks around us.

Though we didn't see any of the rare birds we had been told to watch out for, such as the Giant Nuthatch and Hume's Pheasant, many wildflowers were in bloom, ranging from sunflowers to delicate orchids. One tree found only in this region is the grandiosely named trachycarpus oreophilus, a fan palm which somehow grows on almost vertical slopes and otherwise barren ridges, giving the impression of hair bristles on the mountain's head.

The Thai names of many wildflowers that Tam pointed out to us end with the suffix "chiang dao", which means "star city" ("doi luang" means "great mountain"), and it seemed an odd coincidence that many of their blossoms also formed a star pattern.

The real challenge came after we had been walking for about four hours, as the path began to climb ever more steeply towards the top of Doi Luang, the highest peak in the range. My legs already felt like jelly and finding the effort to keep going was getting tougher every step of the way. However, by taking frequent breaks and pushing myself on, I finally made it to the rudimentary campsite about 200 metres below the summit, where Mike and our helpers grinned to see the pained look on my face.

After setting up camp and relaxing for a while, Tam suggested trekking to the summit for a panoramic view of the range. The horribly steep track was daunting, but this last half-hour climb revealed a host of different plants such as rhododendrons, as well as an endearing encounter with a small owl, unlike any creature I had ever seen before. Its camouflage was perfect, and without Tam's sharp eyes, I would surely have

Opposite Page from Top to Bottom
Arriving at the summit of Doi Luang Chiang Dao

Beautiful flowers with morning sunrise in wintertime

Clockwise from Top
Shafts of sunlight seen from the summit of the mountain

Chiang Dao sunset

Enjoying the misty views from the summit of Doi Luang Chiang Dao

CHIANG DAO HIKE

missed this memorable sight. Tam also pointed out a long-tailed goral (a type of mountain goat) that was foraging on the precipitous slope of a nearby peak.

As we stepped on to the summit, the clouds that had blanketed the sky all day magically evaporated, and the breathtaking view of lofty pinnacles instantly made all the effort of getting there worthwhile. I rattled off shots with my camera in every direction as the sun slid towards the horizon, then all too quickly it was time to descend before dark.

The sense of achievement had me glowing, but the temperature quickly plummeted to around 5°C, and after a simple meal Mike and I bundled ourselves into our sleeping bags in the tent. When Tam called us at around 5am to go and watch the sunrise from an east-facing peak, I was eager to warm myself

up with more climbing. Sadly, the sea of mist in the valley we hoped to view from on high had swept up the mountain and swirled damply around us, revealing little more than glimpses of tiny houses and trees way below in the Chiang Dao valley and shafts of sunlight trying to break through.

I was feeling smug as we broke camp and began the long clamber down, thinking that it was all downhill from here. But then disaster struck. The heel of my right boot came flapping off, and I panicked, imagining the torture of scrambling over eight kilometres of razor-sharp limestone rocks barefoot. No sooner had I strapped it up temporarily than the heel of my left boot flapped loose too.

From then on, I had to stop frequently to re-strap my heels, but to my huge relief the boots held

together until we got back to the trailhead. Apart from this worry, the return trek was a real treat, with soft sunlight bringing to life the peaks that had stood in sombre shade the day before.

As we bumped back down the mountain in the pick-up, Tam suggested we might enjoy a soak in the hot springs in his village, Ban Yang Por To, at the foot of the mountain range. Mike and I both raised our eyebrows in delight at this idea, and half an hour later, our expedition ended in memorable fashion. We sat in the steaming hot tubs, letting the minerals work wonders on our aching joints and muscles as we gazed up at the imposing mountain we had now conquered, and started hatching a plan to take on Thailand’s second-highest peak – Doi Pha Hom Pok near Fang.

Clockwise from Top Left
Star-shaped flower on Star City Mountain

Colourful plant beside the trail

Sunflowers border the path

Well-camouflaged owl near the summit

เส้นทางมุงขึ้นสู่ยอดดอยหลวงเชียงดาวคือหนึ่งในประสบการณ์ที่ผู้รักธรรมชาติควรต้องลองสัมผัสสักครั้ง

ดอยหลวงเชียงดาวอยู่ห่างจากจังหวัดเชียงใหม่ไปทางเหนือประมาณ 70 กิโลเมตร ด้วยความสูง 2,225 เมตร ทำให้ดอยหลวงเชียงดาวเป็นภูเขาที่สูงที่สุดเป็นลำดับที่สามของประเทศไทย รองจากดอยอินทนนท์และดอยฟ้าห่มปก แต่อาจกล่าวได้ว่าดอยหลวงเชียงดาวเป็นยอดเขาที่พิชิตได้ยากลำบากที่สุด เพราะมีทั้งทิวเขาสลับซับซ้อนโอบล้อม อีกทั้งเส้นทางยังชันและลาดชัน ทำให้การเดินทางขึ้นไปสู่ยอดไม่ง่ายนัก นอกจากทิวเขาเชียงดาวจะมีความสูงอันน่าตื่นตะลึงแล้ว สิ่งที่น่าสนใจก็ต่างตกหลุมรักเส้นทางสายนี้อย่างถอนตัวไม่ขึ้นคือหมู่สรรพสัตว์และพันธุ์ไม้ที่หาได้ยาก รวมทั้งทิวทัศน์ทิวเขาอากาศดี อากาศและสายลม ที่เป็นจุดดึงดูดให้ผู้คนหลากหลายต่างเดินทางมาสัมผัสกับเส้นทางขึ้นเขาสุดหินสายนี้

เราเริ่มต้นการเดินทางสู่ยอดเขาในวันหนึ่งที่มีหมอกลงจัดในเดือนธันวาคม โดยปีโคผู้เชี่ยวชาญนำทาง ระหว่างทางไกด์ชี้ชวนให้เราชื่นชมกับดอกไม้ป่าที่หาได้ยาก และแตกต่างกันที่ได้ยินเสียงอยู่ไกลๆ ธรรมชาติช่วยให้เราลืมความเหน็ดเหนื่อยและความตกใจที่ว่ายังมีระยะทางอีกหลายพันเมตรรอเราไปถึงยอดได้ซะก่อน ตอนเราออกเดินทาง เส้นทางนั้นยังสบายๆ อยู่ แต่สักพัก เราเริ่มเจอกับโค้งหินมาและเส้นทาง

ที่ทำให้การเดินทางลำบากไม่น้อย โชคดีที่กลิ่นสดชื่นจากต้นสนทำให้เรากลายความเหนื่อยล้าไป

ทุกอย่างก้าวก่อนจะถึงยอดนั้นเปรียบเหมือนด่านทดสอบจิตใจ เราต้องคงไว้ซึ่งจิตใจที่มุ่งมั่น พอๆ กับก้าวอย่างมั่นคงเพื่อรับมือกับเส้นทางที่แม้ก้าวพลาดเพียงก้าวเดียวก็อาจหมายถึงชีวิต รวมถึงทิวทัศน์ทิวเขาที่ต้องจับแน่นพอตัวในยามที่ต้องเผชิญกับทางไต่หน้าทิวเขาอย่างน่าทึ่ง ไม่ใหญ่ หรือโก่งหวาดหลวบาง กรบนี้ทำให้เราได้เห็นความงามของดอกไม้ป่าที่กำลังออกดอกสดใส ไปจนถึงพืชพันธุ์หายาก ที่ไกด์ของเราบอกว่าดอกไม้ป่าหลายพันธุ์ก็มีชื่อลงท้ายว่า “เชียงดาว” หรือ “เมืองดวงดาว” แต่บททดสอบที่แท้จริงเกิดขึ้นหลังจากเราเดินมาได้สี่ชั่วโมง เพราะทางเดินนั้นชันขึ้นเรื่อยๆ เมื่อเราใกล้ถึงยอดดอยหลวง หากเราผ่านจุดนั้นไปได้ เชื่อกันว่าบันคัมคำกับความเหนื่อยการเดินทางสู่ยอดเขา และเสียงหอบหายใจ เพราะตลอดเส้นทางสู่ยอดเขา เราเห็นพืชพรรณที่เราไม่รู้จักมาก่อน หรือสัตว์ป่าที่เรานึกกระทั้งชื่อไม่ออก จนสุดท้ายแล้วรางวัลของเรา คือวิวจากจุดสูงสุดของยอดเขา ที่ดูราวกับออกมาจากโลกอื่น เมื่อก่อนเมฆสลายตัว และความงามที่ผู้ที่

มีความพยายามเท่านั้นที่จะได้มาปรากฏสู่สายตาของเรา บอกกับภาพดวงอาทิตย์ที่กำลังค่อยต่ำลง สิ่งนี้ทำให้เราอดใจไม่ไหว และต้องบันทึกภาพช่วงเวลาแห่งความงามจากธรรมชาติที่ทั้งงดงาม และยิ่งใหญ่เอาไว้

เราหลับในตื่นที่ท่ามกลางอุณหภูมิที่เยือกเย็นอย่างรวดเร็ว ต้องขอบคุณหาที่เมื่อล้า พอเวลาประมาณตีห้า ไกด์ปลุกทุกคนให้ตื่นเพื่อไปชมพระอาทิตย์ขึ้น ซึ่งหากเราโชคดีไม่เจอกลุ่มเมฆ แสงอาทิตย์แรกแย้มก็จะเผยกายให้เราได้ชื่นชม หลังจากที่ใช้เวลาเกือบหนึ่งวันเต็มๆ ในการขึ้นสู่ยอดดอยหลวงเชียงดาว การลงมาก็ไม่ใช่เรื่องยากเย็นใดๆ นอกจากนี้การได้แช่น้ำพุร้อนที่บ้านยางปูไต่ที่เหมือนเป็นอีกหนึ่งไฮไลท์ของทริป ช่วยให้เราคลายเหนื่อยและพักผ่อนอย่างสบายใจยิ่งขึ้น พร้อมแล้วสำหรับทริปต่อไป

บนรางวัลสำหรับนักเดินทางผู้พิชิตยอดดอยหลวงเชียงดาว

ล่างซ้ายวิวทิวทัศน์อันรื่นรมย์ของดอยหลวงเชียงดาว

ล่างขวาดวงอาทิตย์ค่อยๆ เผยโฉมจากยอดขุนเขาที่ปกคลุมด้วยหมอกหนาเพื่อสวัสดีทักทายชาวโลก

VISITING THE CHIANG DAO BIOSPHERE

Since the Chiang Dao Wildlife Sanctuary was declared a biosphere in 2021, regulations have tightened, which means this delicate ecosystem is better protected – but also more difficult for visitors to access. It is open to the public only from November 1 until February 28 each year and there is a limit of 100 people per day. Visitors need to book on the Sanctuary’s Facebook page (<https://www.facebook.com/profile.php?id=100064346786079>; phone +66 (0) 53 456 623) and commit to a three-day stay: one for briefing, one to go up the mountain and one to go down. The inclusive fee is 1,000 baht. Due to the mountain’s increasing popularity and limited window of opportunity, bookings often close well before the end of the season.

ทริปพิชิตดอยหลวงเชียงดาวปกติใช้เวลา 2-3 วัน

ทริปพิชิตดอยหลวงเชียงดาวปกติใช้เวลา 2-3 วัน โดยวันแรก จะเป็นการแนะนำถึงสิ่งที่ควรปฏิบัติและกฎระเบียบต่างๆ เนื่องจากเป็นพื้นที่เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า ส่วนวันที่เหลือเป็นวันสำหรับการขึ้นดอย และการลงจากดอย ดอยหลวงเชียงดาวเปิดให้เข้าได้ตั้งแต่ 1 พฤศจิกายน จนถึง 28 กุมภาพันธ์ของทุกปี และจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยววันละ 100 คนเท่านั้น เพื่อรักษาสิ่งแวดล้อมที่สวยงามและอุดมสมบูรณ์เอาไว้ต่อไป สามารถจองผ่านเพจเฟซบุ๊กที่ www.facebook.com/profile.php?id=100064346786079 หรือโทร +66 (0) 53 456 623 โดยมีค่าใช้จ่ายทั้งหมด 1,000 บาทต่อคน

